

denique cancellaria apostolica, secretaria brevium vel supplicum libellorum, et secretaria status, ad bullarum, brevium, aliorumque actuum ecclesiastica negotia potissimum cum statibus politicis spectantium, expeditionem.

b) Ad alteram vero classem praeceteris pertinent *praefati domestici, protonotarii apostolici sive participantes sive ad instar participantium sive titulares, cubicularii intimi, sive participantes sive honorarii, cubicularii honoris extra urbem*, etc. Ii enim omnes, licet diverso honoris gradu, sub generali veniunt appellatione *curiae pontificiae* (1).

TITULUS XI.

De personis quibus pars aliqua pontificiae iurisdictionis communicatur.

331. Ut rite intelligatur indeoles huius tractationis, animadvertisatur, ex *divina institutione* nonnisi duplum gradum iurisdictionis in Ecclesia haberi, scilicet *universalem* seu in totam Ecclesiam, quae solum est in Romano Pontifice, et *particularem* in aliquam determinatam ecclesiam a Summo Pontifice adsignatam, quae singulis episcopis competit. Reliqui qui habentur gradus, sunt proinde ecclesiasticae institutionis. Hinc si qui sint inter episcopos, qui maiori amplitudine, quam sit propriae ecclesiae ambitus, iurisdictionem exerceant, id profecto ex episcopali dignitate repeti nequit, sed unice ex concessione dimanat Sedis Apostolicae, quae modo vel ordinario vel extraordinario, partem aliquam suae universalis iurisdictionis, ad meliorem Ecclesiae gubernationem, cum ipsis communicat. Tales sunt qui dicuntur *patriarchae, exarchae seu primates, archiepiscopi seu metropolitani, legati, vicarii apostolici*, de quibus aliquid singulatim dicendum est.

(1) Bouix, in suo *Tractatu de Curia Pontificia* ea colligit quae de hac re habentur potiora. V. etiam Moroni *op. cit.*

§ I. De patriarchis.

332. Luculentissimam demonstrationem originis modo assertae horum graduum hierarchiae episcopalium, habemus in dignitate patriarchali, quae ceteris eminet. Constat enim nonnisi tres ecclesias patriarchales primitus existisse: scilicet *romanam*, in qua praeter dignitatem primatus in universam Ecclesiam, erat etiam patriarchalis dignitas quoad occidentem; *alexandrinam*, *antiochenam*. At vero

a) rationem huius dignitatis *peculiari modo* repetendam esse a Sede Romana, ostendit ratio loquendi S. Gregorii Magni, qui “*tribus locis unius esse principatum*”, asseruit; eo quod B. Petrus et antiochenam tenuerit ecclesiam aliquo temporis spatio, scilicet septennio; alexandrinam ecclesiam vero per B. Marcum discipulum suum, illuc submissum, *peculiari quodam modo* fundavit ac romanae devinxit (1).

b) Eadem iuris patriarchalis origo confirmari potest ex actis in concilio chalcedonensi, sive ab iis qui ecclesiae constantinopolitanae ius illud tributum volebant eo quod Constantinopolis esset nova Roma; sive ex renisu tum legatorum pontificiorum, tum maxime S. Leonis Magni, eo quod non politica urbis conditio, sed alia omnino causa, alexandrinae et antiochenae ecclesiae dignitatem patriarchalem vindicaret. Ex quibus apparet nonnisi ex romana sede repetendam esse patriarcharum institutionem, eorumque ampliorem iurisdictionem.

333. Iura patriarcharum, quando illi in sua plena iurisdictione vigebant, haec erant praecipua:

a) patriarcha iam a S. Sede pallio donatus, ius habebat confirmandi et ordinandi archiepiscopos sui patriarchatus, eisque dandi pallium post receptam ab iis fidei professionem;

b) ius inspectionis ad tuendam ecclesiasticam discipli-

(1) S. Greg. M. epp. lib. VII. ep. 40.

nam, in provinciis ecclesiasticis sui patriarchatus, eamque visitandi; item ius *stauropegi* nuncupatum, quo monasteria quaedam ab alia iurisdictione subtracta, sibimet immediate subiicere poterat;

c) ius appellationes recipiendi a sententiis suorum metropolitanorum, eorumque negligentiam supplendi in collatione beneficiorum; uti et querelas adversus eos iudicandi, salva tamen semper Sedis apostolicae suprema auctoritate;

d) convocandi metropolitas et episcopos ad synodum sui patriarchatus, eique praesidendi, ac leges pro toto patriarchatu obligantes ferendi, habita tamen a Sede apostolica talem synodum convocandi facultate.

Verum patriarchae huiusmodi, qui *maiores* dicebantur, ad iurisdictionem quod attinet, in praesens nulli sunt, et qui sedes illas modo obtinent nonnisi titulum et quasdam honoris praeeminentias habent absque iurisdictione. Qui vero patriarchae *minores* dicuntur, titulum meri honoris habent, et iurisdictionem exercent quae ab ea quae metropolitanis competit non discriminatur. V. Andreucci *De patriarchatu in genere* etc.

§ II. *De primatibus.*

334. Patriarchis succedunt *primates*, qui in ecclesia orientali *exarchae provinciarum* dicebantur, ut distinguerentur a patriarchis, qui ante concilium chalcedonense *archiepiscopi exarchae dioeceseon* appellabantur. Si de primatibus loquamur, prout in ecclesia occidentali sunt, haec de iis veniunt animadvertenda.

I. Ad eorum originem quod spectat, p[re]ce ceteris tendenda est sententia, ius primatiale in determinatis quibusdam sedibus repetendum esse ex munere *Legati Sedis apostolicae*, eidem sedi inhaerente ex concessione Romani Pontificis. Cum scilicet pro Ecclesiae necessitate Pontifices, quosdam insigniores episcopos vicarios seu legatos suos constituerent in aliqua regione, ut maiori p[re]ce ceteris episco-

pis et etiam metropolitis auctoritate, *ex privilegio apostolico* pollerent, hinc factum est, ut vel eorum praeclaris gestis vel alia quavis de causa, Romani Pontifices illius determinatae Sedis episcopos, pro tempore existentes, suos vicarios constituerent; quare sedes illae episcopales, non ex insito iure, sed ex apostolica concessione, potestatem iurisdictionis ampliorem super illas ecclesiasticas provincias exercebant.

II. Quod vero quandoque huiusmodi designatio sedium, quibus ius primatiale tribuebatur, adnexam haberet politiam etiam earum urbium praestantiam, quibus tribuebatur, hoc intelligi debet non tamquam *causa*, sed tamquam *occasio*, ut ad maius ecclesiae bonum, urbes illae insigniores deligerentur.

III. Omissis controversiis, utrum in praesenti Ecclesiae statu veri nominis primates exstant, multoque magis quid tenendum sit de illis acerrimis et diutinis contentionibus quae in occidente inter primates aliosque archiepiscopos circa hoc ius exarserunt; ad iura quod spectat primatum, prout ex historia Ecclesiae colligi possunt (1); haec in primis sunt recensenda:

a) generatim primates potestatem habebant iurisdictionis, veluti medianam inter patriarchalem et metropoliticam; sicuti enim patriarchis inferiores erant, ita et archiepiscopis anteferebantur;

b) primates nominatim curam habebant earum provinciarum, quae ipsis subdebantur, atque ius inspectionis ut metropolitae in suis provinciis rite officio suo fungerentur; insuper appellationes ab eorumdem sententiis recipiebant, controversiasque sua sententia dirimebant;

c) denique, iisdem potissimum extraordinaria negotia a Sede apostolica committebantur, ut in illis provinciis nomine Pontificis ea exequi curarent;

(1) Ad eo um quae hic innuimus ubiorem evolutionem conferri possunt, Schmalzgr., *ad tit. 31. lib. I. Decr. n. 20*; Zaccaria, *Onomastic. Rit. v. Primates*; Gonzalez Tellez, *Ad cap. Humilis 17 de Maior. et ob. (I. 33)*; Thomasinus, *Vetus et nova Eccl. discipl. lib. I. c. 30 sqq.*; De Loaiza, *De prim. Eccl. Tolet.* (in coll. Concil. Hisp. Cardinalis De Aguirre, Tom. II. pagg. 437 sqq.); Phillips, I. E. § 72.

d) aliud vero est si dignitas primatialis, ut plerumque contingit, *meri honoris* insigne dumtaxat exsistat; quod quibusdam sedibus in aliqua regione tributum constat, an- nuente vel saltem tolerante Sede apostolica. Tunc enim non de *iurisdictione*, sed de aliqua *praeeminentia* sermo est. Atque hoc pacto nuper, in concilio vaticano oecumenico, primates quidam agniti sunt, et supra archiepiscopos praeeminentiam habuerunt; secus ac factum fuit in concilio tridentino, ubi, salvis cuiusvis praetensis iuribus, nulla tamen ratio habita est, iubente Pontifice, primatialis dignitatis (1).

§ III. *De archiepiscopis seu metropolitis.*

335. Ad gradus iurisdictionis episcopali superiores, per- tinent etiam archiepiscopi seu metropolitae; quamvis inter utramque appellationem discriminem aliquod primitus exstiterit (2).

Metropolitae igitur ii sunt, qui alicui praesunt ecclesias- tice provinciae, in qua proinde dioeceses plures reperiuntur. Porro episcopi harum dioeceseon dicuntur *suffraganei*, et episcopus cui subduntur, *metropolitanus*, seu *archiepi- scopus* appellatur. Si autem sedes aliqua archiepiscopal is dieatur, suffraganeum tamen nullum habeat, iam huiusmodi nomen meri honoris praerogativam exhibit.

Ex dictis initio huius tituli maior potestas archiepisco- porum cum repeti non possit ex insito iure, oriri aliunde non potest quam ex Sede apostolica; adeoque pars est ali- qua communicata illius universalis iurisdictionis ordinariae et immediatae, quam Summus Pontifex Vicarius Christi, in

(1) Ceconi, *Storia del Concilio Vaticano*, Part. I. vol. I. p. 266 sqq.; Le Plat, *Monum. ad hist. Conc. Trid.*, Vol. IV. pag. 795., vol. V. p. 44; Card. Pallav., *Storia del Conc. di Trento*, lib. XV. c. 13.

(2) In Oriente *Exarchae*, antonomastice *Archiepiscopi* appellabantur, quod et in Occidente olim locum habuisse testis est S. Isidorus hispal. *Etym. lib. VII. c. 12. n. 6:* « *Archiepiscopus, graeco vocabulo, quod sit summus episcoporum: tenet enim vicem Apostolicam, et praesidet tam metropolitanis, quam episcopis ceteris.* »

omnem Ecclesiam exercet. Quod vero sedes metropolitanae in insignioribus earum provinciarum urbibus plerumque sint constitutae, eodem debet modo intelligi ac paullo ante de primatialibus dictum est.

Cum ius metropoliticum maxime inserviat ad Ecclesiae uni- tatem tuendam, mirum esse non debet illud a primis Ecclesiae temporibus, licet minori perfectione, exstisse, quin et ipsis apostolicis temporibus eius semina in Ecclesia reperiri (1).

Iura vero quae metropolitano competit in sua eccl- siastica provincia, hodierno iure haec sunt:

a) ius inspectionis ne episcopi suffraganei suo muneri desint, quin et ius supplendi eorum negligentiam, et mon- nendi, si quid remedii opus sit, Romanum Pontificem;

b) tertio quovis anno metropolitanus concilium provinciale convocare debet; cui convocationi episcopi suffraganei parere tenentur (*Conc. Trid. sess. XXIV. cap. 2 de Ref.*);

c) ius etiam ipse habet visitandi dioeceses episcoporum suffraganorum, prius tamen in concilio provinciali causa cognita et probata; itemque examinandi et probandi causas absentiae episcoporum, et deferendi ad Pontificem eos, qui ultra annum a suis sedibus sint alieni;

d) ius habet supplendi negligentiam capituli quod sede vacante intra octiduum vicarium capitularem deputare omi- serit, illumque proinde constituendi; itemque supplendi negligientiam suffraganorum in conferendis beneficiis et recipiendi appellationes ab iudiciis episcopalibus, modo non sint ex *informata conscientia* (2);

e) insignia vero honoris peculiaria, quae metropolitis cum patriarchis atque primatibus communia sunt, duo pae- ceris recensentur: *crux*, quae ipsis praefertur, et *pallium* de quo mox dicturi sumus.

(1) Cf. *Can. Ap. 33*; Euseb., *H. E. lib. III. c. 4*; S. Jo. Chrysost., in ep. ad Tim. hom. XV. coll. Tit. 1. 5. 7; Bianchi, *Polizia della Chiesa T. III. lib. 1. c. 2.* §§ 4. 5; Thomassin., *op. cit. lib. I. c. 40.*

(2) Cf. Aichner., *op. cit. § 110*, qui animadvertisit: *metropolitanis pro- prie nullam in suffraganeos competere iurisdictionem sed nonnisi circa quaedam disciplinae capita quoddam inspectionis genus et ius devolu- tionis.*

§ IV. *De legatis.*

336. Sicuti patriarchae, primates, metropolitani, partem aliquam habent, ex dictis, communicatam pontificiae iurisdictionis eamque exercent ordinaria potestate, verum modo veluti immanente atque *attributione perpetua*, (quo sensu hoc vocabulum *perpetua* in iure adhibetur) ita et qui dicuntur legati eamdem iurisdictionem maiori vel minori amplitudine exercent modo extraordinario ac veluti transeunte. Iurisdiction autem legatorum nobis ex scholio III. (tit. IX.) vero et proprio sensu *ordinaria* est adeoque vero et proprio sensu intelligimus eam in iure nostro ordinariam appellari cap. *Legatos 2 de Off. leg. in 6. iuncta glossa v.* Reputantes. Qui vero aliter sentiunt hi legatos delegatis accensent quoad *naturam iurisdictionis*, quam *mandatam esse* contendunt, quamvis *in exercitio* haberi possit tamquam ordinaria et ita appellari. Quod etsi a nobis etiam alias dictum sit, nunc admittere nullo pacto fas est.

337. *De legatis* haec innuisse sufficiat:

I. legatorum origo repetenda est ex potestate ordinaria et immediata, eademque episcopali, quam habet Romanus Pontifex, tum in Ecclesiam universam tum in singulos episcopos. Id luculenter quoque confirmatur ex historia, quae testatur, Romanos Pontifices pro variis Ecclesiae necessitatibus, sive quoad fidem, sive quoad mores et ecclesiasticam disciplinam, legatos in quaslibet christiani orbis partes misisse: (Pius VI. "De Nunciatur.," cc. 7. 8);

II. legatorum species tres sunt: *legati a latere*, *legati missi seu nuntii*, *legati nati*. Huius partitionis desumitur ratio, sive ex dignitate personae quae mittitur, sive ex amplitudine potestatis, qua singuli sunt praediti, sive etiam ex modo quo designantur a Pontifice. Etenim:

III. legati a latere sunt S. Romanae Ecclesiae cardinales, qui ideo missi dicuntur a latere Pontificis, cui assistunt. *Cap. Volentes 8 de Off. leg.; Glossa in cap. 1 de Off. leg. v. Legationis; in cap. 9. eiusd. tit. v. Commissam.* Quod qui-

dam dicunt, legatos a latere quandoque, licet perraro, cardinales non esse, hoc ita debet intelligi, ut quandoque legati seu nuntii mittantur *cum potestate legati a latere*, ad aliquod ex. gr. determinatum peragendum negotium, ad quod communiter mittitur legatus a latere. Quare nec proprie veri legati a latere sunt, nec proinde eorum gaudent privilegiis. Legati igitur a latere sunt omnium nobilissimi, et amplissima eorum iura; de quibus haec speciatim notanda sunt:

a) iurisdictio voluntaria legatorum a latere, incipit a die discessus ab Urbe, a qua vix egressi *crucem legationis* evehunt, usque ad diem reditus in eamdem, et exercetur etiam extra terminos suae legationis (secus accidit in nuntiis) et in *quoslibet extraneos*. Sic absolvere possunt excommunicatos ob clerici percussionem, etiam non subditos, et extra suam provinciam, id quod legati nati nunquam, legati vero missi solum in sua provincia facere possunt;

b) item, circa collationem beneficiorum, praeter devoluta ad Pontificem, ratione negligentiae ordinarii collatoris, legati a latere, licet non reservent sibi beneficia vacatura, conferre possunt omnia beneficia, etiamsi sint iurispatratus ecclesiastici, non vero laicalis; et in hoc concurrunt cum Ordinario, et datur locus praeventioni;

c) ubi episcoporum et abbatum ad praelaturas assumptio fit per electionem, eam confirmant, si tamen non est Rom. Pontifici reservata.

d) intra fines suae legationis, iurisdictionem contentiosam exercent in causis ecclesiasticis, post appellationem interpositam a iudicio episcopali; (cf. tamen Conc. Trid. sess. XXIV. c. 20 de Ref.) dispensant in iis omnibus in quibus episcopi et archiepiscopi eo iure utuntur, indulgentias centum dierum quandcumque voluerint concedunt, et etiam unius anni, si ecclesiae alicuius dedicationem peragant, itemque praeminentiam habent supra archiepiscopos, etiam in eorum dioecesi;

IV. legati *missi* ii sunt, qui inferiori gradu pree legatis a latere, mittuntur in varias regiones a Romano Pontifice,

vel ad expediendum peculiare aliquod negotium, vel generatim ad tuendam ac fovendam ecclesiasticam unitatem ac pietatem in fidelibus, ac principum cum Sede apostolica concordiam procurandam. Horum iura potissimum dignoscenda sunt ex pontificio diplomate, quo mittuntur: generatim tamen hoc de iis dici potest, eorum iurisdictionem, etiam voluntariam, extra suae legationis provinciam exerceri non posse, secus ac dictum est de legatis a latere.

V. legati qui dicuntur *nati*, ii sunt de quibus initio locuti sumus, episcopi scilicet illarum sedium quibus ex privilegio apostolico ius permanens adhaesit *vicariatus Sedis apostolicae* (1). Legati nati, quoad iurisdictionem desierunt saeculo fere XV., atque iis substituti sunt ii nuntii apostolici, qui resident in variis regionibus, ut paullo ante innuimus. Antiquitus amplissima erat horum vicariorum iurisdiction, quippe quae universalem Romani Pontificis iurisdictionem repreäsentabat. In praesens non aliud est quam merus honoris titulus, qui adhaeret quibusdam sedibus episcopalibus (2).

338. Circa modum quo desinit legatorum potestas, haec tenenda sunt:

a) si legatio *ad tempus* vel *ad determinatum negotium* data est, expleto legationis termino, iurisdictionem legati desinere satis patet.

b) Item desinere potest legati iurisdictione voluntate le-

(1) Cf. titulos de Off. legati in Decretalibus Greg. IX. (I. 30) et in Sexto (I. 15) (*conc. trid. sess. XXII. c. 7 de Reform.*; *sess. XXIV. c. 20 de Ref.*; *sup. cit. Giraldi, Expos. Iur. pont. p. 1. sect. 174*, et generatim DD. in illos titulos citatos. Vide etiam in Digestis titulum de Officio proconsulis et legati (I. 16. in Cod. I. 35) coll. cap. 2 de Officio legati in 6.

(2) Ab iis vicariis apostolicis qui antiquitus extabant, ex quibus deinde orti sunt legati qui dicuntur nati, omnino differunt ii qui hac aetate *Vicarii apostolici* dicuntur, et ii sunt qui titulum habentes episcopalem, ut dicitur *in partibus infidelium*, deputantur a R. Pontifice vel inter infideles vel inter haereticos, ubi non est constituta proprii nominis hierarchia episcopalnis, ad regendos fideles, episcoporum instar, intra terminos unicuique designatos. Leo XIII. statuit ut dicantur simpliciter *episcopi titulares* eccles. N. absque apposito *in p. i.*, sed addatur nomen antiquae provinciae ecclesiasticae ad quam pertinebat illa ecclesia.

gantis idest Romani Pontificis, est enim ad eius nutum; non tamen cessat morte Pontificis, eo quod legatus repreäsentat Sedem apostolicam, quae non moritur. Excipitur tamen si legatio sit *ad beneplacitum* legantis. Notandum tamen est, si revocetur mandatum legationis, oportere ut revocatio cognita sit legato, ut iurisdictione eius desinat.

c) Item cessat iurisdictione legati, renunciatione emissâ ab eodem munere sibi commissi, modo sit a Romano Pontifice acceptata.

d) Egressu quoque a provincia cum animo non redeundi. Si hic desit, suspenditur tantum iurisdictione contentiosa, manente voluntaria.

e) Morte denique ipsius legati (1).

§ V. De usu et auctoritate pallii.

339. Diximus inter insignia eorum, qui pollent iurisdictione episcopali præstantiore, *pallium* recenseri. Qua quidem in re illud animadvertisendum, pallium insigne esse potestatis; hinc fit ut de eo in iure ecclesiastico peculiares sanctiones habeantur. Porro quae ad pallium pertinent, ad tria capita apte revocantur, scilicet:

1. ad materialem et formalem seu iuridicam pallii significationem: 2. ad requisita ad pallii receptionem: 3. ad effectum et usum.

I. Ad primum caput pertinet quaestio de pallii origine. Triplex hac de re eruditorum sententia. Alii enim pallium repetunt ex concessione facta Ecclesiae ab imperatore Constantino Magno, huius ornamenti quod imperatorum proprium erat; alii vero illud repetunt ex more veteris synagogae ac vestibus summi pontificis hebraeorum, ac nominatim ex *Rationali* quod gestabat; alii denique ex B. Petro principe apostolorum, qui primus eo usus est. Quaecumque ex his magis placeat sententia, haec tamen certa sunt:

(1) De legatis data opera scripsit Thomas Turri, *De auctoritate Legatorum a latere*, Romae 1656, tum conferri possunt DD. *ad tit. de Off. leg.* (I. 30).

a) significationem pallii formalem seu iuridicam, qua plenitudinem exhibet pastoralis officii, nonnisi ex Ecclesia oriri posse:

b) indifferens per se esse, utrum forte ex more iudeorum materialis pallii forma desumpta fuerit:

c) satis validis argumentis ostendi posse, ante Constantinum, pallii usum in Ecclesia exstisset. Quod vero *analogice* eo designetur *regia* potestas, hoc non officit, quominus ante Constantinum Ecclesia pallium adhibere potuerit.

d) Hinc forte omnibus praferenda videtur sententia conciliationis, quatenus nempe ex his omnibus simul causis, pallii origo sit repetenda, licet diverso modo, prout forma *materialis*, forma *iuridica in Ecclesia*, dignitas in societate *civili christiana* considerantur.

Forma materialis pallii est instar fasciae laneae albi coloris, quatuor nigris crucibus distinctae, quae humeris imponitur in formam circuli et ante pectus et in humeros dependet. Hae cruces quatuor cardinales virtutes mystice significare dicuntur. Iuridica vero pallii significatio est *plenitudo pastoralis officii*. Ritus autem peculiares adhibentur circa palliorum confectionem: quos inter ille in primis recenseadus, quod pallia unius noctis spatio in altare reconduntur, ubi corpus adservatur B. Petri in vaticana basilica, subdiaconis interim excubias agentibus; ex quo fit ut pallia missa dicantur e corpore B. Petri.

II. De pallii receptione haec notanda sunt:

a) pallium hodie non datur nisi a Romano Pontifice, etiam archiepiscopis, sublato hac in re antiquo patriarcharum iure. Ecclesiae tamen ritus orientalis, quoad suos patriarchas, annuentibus Romanis Pontificibus, hoc iure adhuc utuntur.

b) Pallium in ipso consistorio postulatur enixis precibus, post renuncias metropolitanorum promotiones. Si promotus sit in *curia*, pallium recipit, post emissum iuramentum, a primo e cardinalibus diaconis, si vero sit absens illud recipit per procuratorem, qui tunc iurat cum reverentia illud se delaturum; illudque ab aliquo archiepiscopo a Pontifice delegato, recipere debet: idque sub pena nullitatis.

III. Effectus pallii accepti est, ut promotus archiepiscopi veram obtineat cum nomine potestatem, ita ut solum post pallii receptionem, ea quae archiepiscopalis munera sunt exequi possit, sive quoad potestatem iurisdictionis sive quoad actus *maiores* potestatis ordinis, ad quos per agendos usus pontificalium requiritur. *Cap. Quod sicut 28 de Elect.*

340. Usus vero pallii, uno excepto Romano Pontifice, certis limitibus adstringitur: eo enim *uti* archiepiscopus potest dumtaxat intra provinciam, in ecclesiis, inter missarum solemnia, in solemnioribus festis; potest tamen etiam adhiberi in missa inchoativa Synodi et in maioribus actibus ordinis episcopalium.

Usus pallii, personalis omnino est et intuitu certae ecclesiae conceditur; quod omnino cohaeret cum superius recensita iuridica significatione. Amisso pallio, aliud petendum est, itemque si sit vetustate corrosum. Tum vetus comburendum est et cineres proiciendi in sacrarium. Defunctus episcopus, cum suo pallio est sepeliendus; et siquidem duo habeat, alterum eidem imponendum, alterum vero capiti supponendum. Id autem potest contingere, eo quod si archiepiscopus fuerit ab una ad aliam sedem translatus, novum debet ex dictis pallium obtainere.

341. Cum vero quidam sint episcopi, qui pallio donantur ex apostolico privilegio, ut ex. gr. cardinalis episcopus ostiensis, atque alii nonnulli, satis appareat id meram esse honoris praerogativam absque ulla archiepiscopali iurisdictione (1). Cf. *DD. ad tit. 8. lib. I. de Usu et auct. Pallii*.

(1) Phil. Vespasiani, *De S. Pallii Origine disquisitio*, Romae 1856; Phillips, *I. E. vol. V. § 220. not. 25.*